

Kamer

1/03

RETTEN VAN GENT
HET PARKET

97313
HET ARREST

september 2006

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
vergunningsregister

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door

dd. 18/09/2006

in cassatie dd. 6/2/2007

not. VU 66.65.423/99 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. _____ bediende, geboren te _____
op _____ wonende te _____

Beklaagd van:

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu:

1. door op het terrein, gelegen te _____ ten kadaster
gekend onder _____ in eigendom
toebehorende aan _____ een houten
terras en trapje op bestaand terras aangelegd te hebben te
op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 20 juli 1997 tot
31 maart 1999.
2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te
hebben te _____ in de periode gaande van 31 maart 1999 tot en
met 30 april 2000.

De feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 §1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 §1-1° (en §3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 §1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te

hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu

door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1 de sub A.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te in de periode gaande van 01.05.2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding zijnde 8 november 2002.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne van 9 mei 2003, 11de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Veroordeelt de beklaagde wegens de samengevoegde verdenkingen sub litt. A1, A2 en B haar ten laste gelegd tot een geldboete van € (200, gedeeld door 40,3399 verhoogd met 1.990 opdecimen en aldus gebracht op) 991,57 of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden en tot de kosten, berekend en vastgesteld samen op € 180,98, meer een vergoeding van € 25.

Zegt voor recht dat de veroordeelde verplicht is tot het betalen van een bedrag van één keer € 10 bij wijze van financiering van het Fonds ingesteld bij artikel 28 van de wet van 1 augustus 1985, bedrag vermeerderd met veertig decimen, zij een bedrag van één keer € 50.

Ontvangt de herstellvordering en verklaart ze gegrond in hiernavolgende mate :

Beveelt dat de beklaagde de plaats in de oorspronkelijke staat, dit impliceert :

- slopen van de houten vloerbedekking en het houten trapje.
- verwijderen van het gesloopt materiaal van het terrein naar een daartoe erkende stortplaats.

zal herstellen binnen de zes maanden, die een aanvang zullen nemen op de achtste dag na betekening van onderhavig vonnis, dit onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag.

Bij gebreke hieraan te voldoen, machtigt de stedenbouwkundig inspecteur over te gaan tot herstel op kosten van beklaagde die zal verplicht worden alle uitvoeringskosten terug te betalen op kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de Beslagrechter (cfr. art. 153 decreet betreffende de ruimtelijke ordening).

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 22 mei 2003 door de beklaagde.
- 22 mei 2003 door het Openbaar Ministerie.

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in haar middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

*

*

*

1. De hogere beroepen van de beklaagde en van het openbaar ministerie tegen het op tegenspraak gewezen vonnis van de correctionele rechtbank te Veurne van 9 mei 2003 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. De te last gelegde feiten maken thans een inbreuk uit op artikel 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid 1°, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

3.1. Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

3.2. Terecht wordt niet betwist dat de handelingen of werken waarop de telastlegging A1 betrekking heeft, volgens het gewestplan koninklijk besluit van 6 mei 1976) gelegen zijn in woongebied dat krachtens artikel 146, 4° lid van het DORO géén ruimtelijk kwetsbaar gebied is. Het onder de telastleggingen A2 en B te last gelegde misdrijf van in stand houden is derhalve *in casu* niet langer strafbaar; de opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van in stand houden heeft het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg.

4.1. Vermits de opheffing van het strafbare karakter van het onder de telastleggingen A2 en B te last gelegde misdrijf inzake in stand houden het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg heeft, kan er thans geen sprake meer zijn van samenloop met het onder de telastlegging A1 te last gelegde misdrijf inzake uitvoeren van werken.

4.2. De verjaring van de strafvordering betreffende de telastlegging A1 werd overeenkomstig het eerste lid van artikel 22 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering laatst nuttig gestuit door het kantschrift van de Procureur des Konings te Veurne van 30 mei 2002, zodat overeenkomstig het tweede lid van vermeld artikel op die datum een nieuwe termijn van vijf jaren is begonnen lopen.

4.3. De strafvordering met betrekking tot het wanbedrijf omschreven onder de telastlegging A1 is niet vervallen door verjaring.

5.1. In conclusies roept de beklaagde in dat de redelijke termijn werd overschreden.

5.2. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 6.1 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (I.V.B.P.R.) heeft eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd het recht op behandeling van zijn/haar zaak "binnen een redelijke termijn" (E.V.R.M.) en op een berechting ervan "zonder onredelijke vertraging" (I.V.B.P.R.).

5.3. Na vonnis van de eerste rechter duurde het bijna drie jaar vooraleer bevel tot dagvaarding in hoger beroep werd gegeven. Gelet op dit onnodig tijdsverloop is het Hof van oordeel dat de artikelen 6.1 E.V.R.M. en 14.3.c I.V.B.P.R. werden geschonden doordat de redelijke termijn werd overschreden.

5.4. Wat de gevolgen daarvan voor de strafvordering betreft overweegt het Hof het volgende.

5.5. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat noch het E.V.R.M. noch het I.V.B.P.R. aangeven welke gevolgen het Hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepalen de vermelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering of de vrijspraak zou moeten zijn. Op grond van de genoemde verdragsbepalingen mag het Hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn niet zonder meer onontvankelijk of vervallen verklaren of de beklaagde vrijspreken. Ook was er tot vóór de wet van 30 juni 2000 tot invoeging van een artikel 21ter in de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering, dat in zijn eerste lid bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgung de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf, geen wettelijke bepaling die aan de overschrijding van de redelijke termijn enig gevolg koppelde. Gezien de in vergelijking met de vroegere toestand mildere bepaling van artikel 21ter is deze ook toepasselijk op feiten gepleegd vóór de inwerkingtreding ervan. Het Hof van Cassatie heeft overigens ook meermaals gesteld, nog vóór de wet van 30 juni 2000, dat de nietigheid of onontvankelijkheid van de strafvordering geen gevolg kon zijn van de overschrijding van de redelijke termijn op zich, maar dat desgevallend wel de straf tot het wettelijk minimum zou kunnen herleid worden of zelfs zou kunnen volstaan worden met een eenvoudige schuldigverklaring.

5.6. Indien evenwel door de overschrijding van de redelijke termijn de bewijslevering in het nadeel van de beklaagde werd aangetast, dan zou de strafvordering eventueel wel onontvankelijk kunnen worden verklaard omwille van de schending van het recht van verdediging. *In casu* blijkt het geenszins, en wordt het ook niet aangevoerd, dat door het tijdsverloop in de mate dat het de redelijke termijn overtrof de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagde nadelig werd beïnvloed. Evenmin is het zo dat, voor zover de betreffende telastlegging bewezen is, het maatschappelijk niet langer verantwoord zou zijn dat terzake de strafrechtelijke schuld voor de betrokken feiten zou worden vastgesteld en een straf wordt opgelegd.

5.7. Voor zover deze aan de beklaagde te last gelegde feiten bewezen zijn, zal het Hof echter terdege rekening houden met het tijdsverloop tussen de datum van die feiten en het tijdstip waarop dit arrest wordt uitgesproken.

6.1. Terecht motiveerde de eerste rechter dat uit de beschrijving van de constructie door de verbalisanten (stukken 3 en 4 van het strafdossier) en uit de foto's in het strafbundel (stuk 8 van het strafdossier) blijkt dat het houten terras en trapje op het bestaand terras een vaste constructie vormen, gelegen op én verankerd aan een gelijkvloerse uitbouw van een appartement. Derhalve kan er geen twijfel over bestaan dat deze wel degelijk vergunningsplichtig was. Evenwel heeft de beklaagde zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen gehandeld.

6.2. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof is de telastlegging A1, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen.

7.1. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2 alinea 2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

7.2. Bij de straftoemeting houdt het Hof rekening met de aard van het bewezen misdrijf én met de persoonlijkheid van de beklaagde, die geen respect kon opbrengen voor de desbetreffende decretale bepalingen. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft zij ondergeschikt gemaakt aan haar persoonlijk belang. In het voordeel van de beklaagde houdt het Hof rekening met de afwezigheid van niet uitgewiste veroordelingen. Slechts een geldboete van € 350, verhoogd met de opdecimen, zou daarom de passende en aangewezen bestraffing zijn geweest, van aard de beklaagde te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden.

7.3. Bij het bepalen van de uiteindelijke strafmaat houdt het Hof evenwel in het voordeel van de beklaagde rekening met het lange tijdsverloop tussen de datum van de bewezen feiten en het tijdstip van bestraffing waardoor de redelijke termijn werd overschreden. Dit tijdsverloop verantwoordt naar het oordeel van het Hof dat de straf voor de beklaagde op reële en meetbare

wijze wordt verminderd in vergelijking met de straf die zou worden opgelegd ware de termijn niet overschreden, maar niet dat zou kunnen worden volstaan met een eenvoudige schuldigverklaring of dat een straf zou worden uitgesproken die lager is dan de wettelijke minimumstraf. Niettegenstaande het tijdsverloop is niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk maar blijft ook een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord gelet op de aard van de bewezen feiten en de maatschappelijke impact ervan. Een effectieve geldboete, zoals in het bestreden vonnis bepaald, vormt voor de beklaagde daarom een passende bestraffing.

7.4. Bij het bepalen van de geldboete houdt het Hof rekening met het feit dat het misdrijf werd gepleegd na 31 december 1994 doch vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2 tweede lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening nr. 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

8. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft immers een eigen aard en is geen straf.

9. Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001), dat artikel 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, € 25 bedraagt.

10. Alle kosten werden ondeelbaar veroorzaakt door het bewezen bevonden misdrijf omschreven onder de telastlegging A1.

11.1. De in artikel 149 §1 eerste lid Stedenbouwdecreet 1999 bedoelde herstelmaatregelen hebben een civielrechtelijk karakter; als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave strekken zij ertoe een einde te maken

aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

11.2. De opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg; bij ontstentenis van anders luidende bepaling, brengt deze wijziging evenwel niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstellvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest.

11.3. Op het ogenblik dat de herstellvordering bij de rechter werd ingeleid, was het misdrijf van instandhouding nog strafbaar.

11.4. De herstellvordering is tijdig gesteld, zowel in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf omschreven onder de telastlegging A1 als in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf omschreven onder de telastleggingen A2 en B.

11.5.1. Het College van Burgemeester en Schepenen van
heeft in zitting van 30 maart 2002 beslist om het herstel in de oorspronkelijke staat te vorderen; bij brief van 3 juni 2002 werd deze beslissing kenbaar gemaakt aan de Procureur des Konings te Veurne door overmaking van een uittreksel uit het notulenboek.

11.5.2. Het College van Burgemeester en Schepenen van
heeft in zitting van 13 januari 2003 hetzelfde besluit genomen, meer uitgebreid gemotiveerd; bij brief van 15 januari 2003 werd deze beslissing kenbaar gemaakt aan de Procureur des Konings te Veurne.

11.5.3. Bij brief van 28 februari 2003 sloot de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aan bij de ingeleide herstellvordering en maakte deze tot de zijne; tevens werd machtiging gevraagd tot ambtshalve uitvoering alsook de oplegging van een dwangsom van € 250 per dag bij niet-uitvoering binnen de gestelde termijn.

11.5.4. De herstellvordering blijft, ongeacht de verschillende tijdstippen waarop zij ter kennis wordt gebracht, éézelfde vordering, die ertoe strekt de gevolgen van het stedenbouwkundig misdrijf te doen ophouden, en die samen met de strafvordering voor de rechter aanhangig wordt gemaakt; deze herstellvordering bestaat zodra het bevoegde bestuur ze heeft ingesteld en zij blijft bestaan zolang de strafrechter daarover geen uitspraak heeft gedaan, hetgeen meebrengt dat deze vordering in de loop van het geding kan worden gewijzigd, zelfs voor het eerst in beroep, zonder dat daardoor het beginsel van de dubbele aanleg, gewaarborgd door artikel 14.5, I.V.B.P.R. wordt miskend (Cass., 7 oktober 2003, AR

Cass., 22 februari 2005, AR met concl. proc.-gen.

Cass., 21 maart 2006, AR *A fortiori* kan in de loop

van het geding in eerste aanleg een ongewijzigde herstellvordering meer uitgebreid worden gemotiveerd en met de modaliteit van de dwangsom worden aangevuld.

11.6. Op het ogenblik dat de rechter door de herstellvordering werd gevat was het misdrijf van instandhouding nog strafbaar. Door de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A2 en B, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, in hoofde van de beklaagde naar eis van recht bewezen. Gedurende de in deze telastleggingen aangeduide periode heeft de beklaagde het wederrechtelijk aangebrachte houten terras en trapje in stand gehouden.

11.7.1. Aan de onwettige toestand waarop de herstellvordering betrekking heeft werd nog geen einde gesteld: de vorige toestand werd niet hersteld en er is geen regularisatie conform een daartoe afgeleverde vergunning. Het herstel van de plaats in de vorige toestand is derhalve nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de telastleggingen A1, A2 en B een einde te stellen en het legt aan de beklaagde geen onverantwoord hoge lasten op. Artikel 149 §1 eerste lid DORO bepaalt: *"Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)".* Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

11.7.2. De beklaagde houdt voor dat het houten terras en trapje dienstig zijn als vluchtstrook bij brand. Nochtans blijkt uit de eigen stukken van de beklaagde (stuk 3 beklaagde) dat hun architect in een brief aan de eigenaar van het gelijkvloerse gesloten terras stelt dat de beklaagde en haar echtgenoot de constructie zullen gebruiken als terras, zonder dat de architect het gebruik als vluchtroute vermeldt. Bovendien is het evident dat ook zonder het bestaan van het houten terras en trapje de vluchtroute blijft bestaan en de inwoners bij nood nog altijd via het dak van de tea-room de vlucht kunnen nemen.

11.7.3. De herstellvordering is toereikend gemotiveerd. Het Hof is van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreder uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk. Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

11.8. Gelet op de tot heden getoonde onwil om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot dit herstel; de hoegrootheid van de dwangsom dient evenwel te worden herleid zoals hierna bepaald. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagde om hiertoe zelf over te gaan. De lange tijd sedert dewelke deze reeds kon overgaan tot dit herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruime termijn welke haar hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de beklagde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN
HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:
2, 38, 40, 41 en 100 van het Strafwetboek,
21 lid 1, 21ter lid 1 en 22 van de Wet van 17 april 1878 houdende de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,
162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
2 en 4 lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993,
28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
36 van de Wet van 7 februari 2003,
23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003,
24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en erover beslissende:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A2 en B, beide zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, vervallen door opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouden.

Veroordeelt de beklagde voor de bewezen telastlegging A1, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, tot een geldboete van € (200 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) 991,57; zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan de beklagde opgelegde geldboete zal mogen worden vervangen door een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden.

Legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 26,1 verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en occasionele redders.

Beveelt de beklaagde de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand te herstellen door *het slopen van de houten vloerbedekking en het trapje en het verwijderen van het gesloopt materiaal van het terrein naar een daartoe erkende stortplaats*, binnen een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden;

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 DORO;

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 189,60 in eerste aanleg en op € 66,34 in hoger beroep.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:		
	Afschriften:	19,95
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	10,36
		<hr/>
		60,31
	+ 10 % :	6,03
		<hr/>
	Totaal :€	66,34

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **1 september 2006**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;